

tež lepi cerkvi darovala. Prvi imeli so jo pokojni prevzvišeni knezoškof dr. Jakob Maksimilijan Stepišnik dne 19. avg. 1838. ki so lansko leto prav tisti dan v tej cerkvi slovesno ponavljali svojo „zlato sv. mešo“. L. 1851. peli so pa svojo prvo sv. mešo tudi pri sv. Jožefu veleč. gosp. Janez Šribar z Dobrove v Celjski fari, sedaj knšk. duh. svetovalec in dekan in župnik v Škalah. Naša letošnja svečanost vsa kazala je, kako modro da so ravnali naš č. g. primicijant in vsi, ki so jim svetovali, da so šli k sv. Jožefu novo mešo obhajati. Izostalo je sicer nekaj radovednih gledalcev, katere je grozilo iti v kreber, a došlo je tje temveč pobožnih romarjev. Pa saj tudi mestjanom Celjskim ni manjkalo všečne paše za njih radogledne oči. Takšen „corso“ (t. j. obhod na voze), kakoršen se je omenjeno nedeljo pomikal po ulicah Celjskega mesta, ne vidi se vsakih deset let. Od Ljubljanske noter do Graške mite segajoča vrsta okinčanih vozov peljala je č. gosp. novomešnika in njegove spoštovane goste iz Lokrovca skozi mesto proti sv. Jožefu, med tem, ko je predi in zadi in ob straneh drvelo ljudstva k sv. Jožefu, da je bilo kaj. V samostanski hiši čč. gospodov misijonarjev pri sv. Jožefu oblekli so č. gospodu primicijantu mešno oblačilo, posadili mu na glavo venec ali korono in mu podali šopek v roko. Službo dijakona prevzeli so novomešnikov rojak, preč. gosp. profesor Ivan Krušic, ona subdijakona pa z njihovo rodbino posebno zvezani č. gospod P. Dominik Grobelnik, kaplan iz Haloz. Zbrani čč. mešniki in bogoslovci, ki niso se pevcem pridružili, oblekli so koretlje. Vvrstil se je slovesen obhod skoz brezštevilno množico ljudstva, ki je po trati pred cerkvo stalo, skoz stransko kapelo pred oltar, katerega so že trume romarjev oblegale. Le za č. duhovščino ostal je bil pred oltarjem zagrajen prostor prazen, med tem ko se je za ostale goste potreben prostor okoli ograje moral še le pripravljati. Vendar kljub strašni gnječi prigodila se ni najmanjša nesreča, brž čas zato ne, ker je cerkev na tako zračnem kraju, da je vedno dovolj sveže sape va-njo dohajalo. Pred oltar dospelši zapojejo č. g. novomešnik: „Veni sancte Spiritus!“ na kar se na koro oglasijo gg. pevci — bogoslovci, ki so pod vodstvom slavnega znanega pevovodje, veleč. g. Ljudovika Hudovernika, mestnega kapelana iz Celja, vso to lepo svečanost s svojim prekrasnim petjem najzdatnejše poveksali. Je pač le lepo Cecilijansko petje! (Konec prih.)

Dopisi.

Iz Frankolovega. (K obhajanju stoletnice.) K temu, kar je v št. 37 in 38 „Slov. G.“ prinesel, naj pristavi še to-le: V času pre-

tečenih 100 let so bili sledeči gospodi in pa toliko le časa župniki: Prvi N. Šlibar bil je kakih 5 let; drugi, Lorenc Lisjak, pa čez 20 let, tretji, Janez Horvat, čez 30 let, četrti, Matija Omersu, kaki 2 leti, peti, Tomaž Jeretin, višje 20 let in šesti, Blaž Dolinšek, že blizo 19 let. Gospod Jožef Vanič so bili tukaj le provisor, potem so bili v Sevnici kapelan in poslednjič župnik v Zdolah, in tam so tudi umrli. Ob času prvega župnika se je dovršilo zidanje velike farne cerkve in pa malega farovža. Ob času drugega župnika se je v cerkvi leseni strop odstranil, in cerkva je dobila oblok. Ob času tretjega župnika se je podružnica sv. Trojice na Gojki zidati začela. Ob času četrtega župnika so se denarji za nov veliki altar farne cerkve pobirati začeli, zidanje podružnice sv. Trojice se je dovršilo, razun dveh zvonikov, in dva mala zvona in veliki altar se je za cerkvo pripravilo. Ob času petega župnika se je to-le storilo: V farni cerkvi so se vsi čveteri altariji novi postavili, več cerkvenih stolov se je iz hrastovega lesa novih pripravilo, in en ornat za levitirane sv. meše se je kupil. Pri cerkvi sv. Trojice so se dolgi poplačali, dva zvonika pozidala, dva večja zvona kupila. In v cerkvi se je pripravilo: nova pridružnica, dva nova stranska altarja, dve spovednici, novi tlak iz marmora v presbiteriji, kateri se je tudi „fresko“ izmalal. Tudi se je cerkvi en vinograd pridobil, kateri s hosto okoli 2 orala meri. Pri farovži se je novo poslopje za živino pozidalo, nov vrt in nov studenec napravil. Pri šoli se je zemljišče za zidanje nove šolske hiše kupilo, in nova šolska hiša se je pozidala, v kateri je za 2 učitelja potrebno stanovanje, in pa 2 izbi za podučevanje šolskih otrok. V času zdajšnjega gospoda župnika pa se je to napravilo, kar je v 37. številki „Slov. Gosp.“ opisano.

Iz Ruš. (Romarski shod) na praznik sv. imena Marijinega v Rušah je že zelo star in daleč okoli znan, zato še zdaj v nekih krajih teden pred tem praznikom imenujejo ruški teden in nedeljo po Mali gospojnici ruško nedeljo. Zaradi ugodnega vremena je letos velika množica na ta shod prišla, celo iz Celjskih krajev, ker so v Mohorjevih bukvah našli ruško božjo pot popisano. Veliko pa jih je prišlo vsled storjene obljube, ker so po Marijini priprošnji ljubo zdravje dosegli. Razveselili so nas romarji, ki so v lepi procesiji primolili in pripeli, tako iz Luč in zlasti od sv. Lovrenca v slov. gor. Ti slednji niso samo prišli v procesiji, ampak so tudi tako odšli, njih ovenčana dekleta so milo pela in so se kaj pobožno obnašala. Lepo bi bilo, da bi se prihodnjik iz večih krajev enake procesije napravile. Žalibog, da se take priložnosti tako imenovani žepni tatje za krajo povsodi poslužijo; tako so tudi letos v Rušah precej ljudi okradli v cerkvi in na

je treba rešiti deco našo iz žrela nemčurjev ali pa lahonov; ta lepi govor se je s splošnim odobravanjem sprejel. Dalje govoril je g. dr. Hrašovec tako lepo in spodbudljivo, v tako lepi in čisti besedi, da je bilo ljudstvo kar zavzeto in videl sem stare može, da so jim igrane solze v očeh ter se takale po velih licih, češ, o kako srečen sem, da sem Slovenec, ker toliko lep, mil in drag je jezik moj slovenski, je spoštovan in čislán od vsakega, kdor je čiste in zdrave pameti. Srčno hvalo izrekamo na tem mestu vrlemu g. dr. Hrašovec-u za njegove lepe besede, za lepe nauke, katere je polagal našemu kmetu na srce. Zagotovim ga, da bodo obilen sad obrodile. Vi pa, slovenski gospodarji, ako potrebujete nauka ali zastopnika v pravnih rečeh, zdaj veste, kdo ima odprto srce za nas, kdo da je naš resnični prijatelj. Kdor nas ljubi, dolžnost je, da njemu ljubezen povrnemo; toraj obiskujte v takih prilikah pisarno g. dr. Hrašovec-a v Celji! In ako pa kaj kupujete, obiščite naše vrle domače kupce, g. Vaniča in Jermana: in gos. Kočvar-ja v Celji: ovi gg. veliko žrtvujejo skozi to, da se pri vsaki priliki pokažejo ko vrli Slovenci, ker njim delajo nasprotniki veliko konkurenco: toraj vsi, brez izjeme, kupujte pri njih; in greh ima, kdor nosi svoj denar nasprotnikom v žepe. V vsakem kraju naj se zberejo može, da delajo na to, da se naše ljudstvo podučí, kje in pri kom naj kupuje svoje reči. To je naša sveta dolžnost, in to tirja naša slovenska ljubezen, svoji k svojim! Po sklepu zborovanja sledila je prosta zabava, pri kateri so se vršile lepe in navdušene napitnice, med katerimi naj omenim ovo župnika Voh-a na presvitlega cesarja, in našega novega škofa dr. Napotnika in ovo g. župana na vrle gg. iz Celja, in g. načelnika. In tako je le prehitro minil čas, nastala jo trda tema, in po srčnem slovesu smo se razšli, vsaki na svoj dom in z vzklikom: na skorajšnje svidenje! K sklepu naj še bode omenjeno, da šteje naša komaj enoletna podružnica že z novovstopnimi udi čez 80 družbenikov, kar je lepo število dovolj, ako se pomisli, da je naša občina gorska, raztresena občina, in je skupno zborovanje težavno, ker imajo nekateri udi čez eno, celo dve uri hoda do zbirališča. Ali naš kmet je prebujen, in se zaveda, da je Slovenec, da je vrli sin planin in tako upamo, da bode drugi občni zbor, ki se bode vršil prihodnjo spomlad, že mogel šteti veliko čez sto udov, v to pomozi Bog in sreča junaška! J. K. Savinjski.

Iz Slov. Bistrice. (Popravek. *) V št. 41. sem bral reči o meni, ki niso resnične. Zato

*) Le-ta popravek priobčimo, ker ne maramo, da se godi v našem listu komu krivica. Bralci, ki poznajo razmere, vedo pa lahko sami, koliko da je resnice na „dopisu“, pa tudi na „popravku“. O tem torej ni treba več besede.

Vas prosim, da sprejmete v odgovor te-le vrste: Jaz ne sovražim Slovencev in zato tudi nisem napisal, o katerem govori g. dopisnik, postavil za mojo hišo, ampak hotel sem ga le odstraniti, ker na njem besede niso bile več take, da bi se lahko brale. Če sem pa kje kake besede izgovoril, kakor mi jih g. dopisnik polaga na jezik, bile so le šala in izgovoril sem jih v društvu, ki jih je tudi lahko umelo za šalo. Zdravil pa ne dajem jaz nikoli, ako se mi ne prinese naročilo od zdravnika. Mogoče pa je že, da sem dal kje kedaj kako domače zdravilo, katero smem dati brez zdravnika. To mi potrđita lahko tudi naša domača gg. zdravnika. Vsled tega mislim, da nima v tem oziru nihče gledati na-me, tudi ne c. kr. žendarmerija, ampak če ima v tem kdo pravico, tedaj jo ima le zdravilstveni urad. Od njega pa ni doslej bilo uzroka, da bi mi kje kaj očital gledé na moje opravke. Fr. Link, lekarničar.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Nj. veličanstvo, svitli cesar so se v ponedeljek iz Dunaja odpeljali v Gödöllő, unkraj Budapešte ter ostanejo ondi, kakor se sliši, blizo do božiča. — Grof Kalnoky, minister zunanjih zadev, vrnil se je v torek iz Friedrichsruhe na Dunaj in se tako potovanje, k ministru tuje države, nič kaj ne dopade ljudem, ali je pa naše cesarstvo že tako na slabem, da mu je treba povelj od Bismarcka? — Ako se posreči grofu Hohenwarthu, da združi nemške konservativce in slov. drž. poslance v svoj klub, bode jih v njem 56, torej precej lepo število. — V štaj. dež. zboru so nemški liberalci v večini in zato ne opravi v njem ne nemški konservativec ne slov. poslanec veliko, pač pa se vidi v vsem počenjanji tega zbora, da skrbi pridno za oves nemško-liberalnemu „šimlju“. Naš Vranski trg torej naj ne dobi pravice voliti v mesti in trgi, češ, da ne kaže spreminjati volilnega reda. Naj bi le bili ondi nemškutarji, o tedaj pa bi bilo že vse kaj druga. — Blizo enako godi se v Koroškem dežel-nem zboru ali še huje. Posl. grof Goess tovnaj ni vedel v njem gledé ljudskih šol za nobeno hvalo, vendar pa je dež. zbor pohvalil, ker je za-nje že 5 milj. dovolil. V resnici, drage so te šole ponemčevalke, koristi pa nima od njih nihče, najmanj pač tamošnje slov. ljudstvo. — Nemški turnarji iz Kranjske in iz Trsta so se na obnem zboru v Ljubljani sprli med seboj ter jih je le nemško pivo potlej sopet spravilo. Kranjski Nemci so se zdeli prenapeti celo svojim nemškim bratom iz Trsta. — V Kranjskem dež. zboru so tudi letos dovolili 600 fl. nagrade za nemško podučevanje na ljudskih šolah. Ni veliko to denarja, toda škoda ga je, ker ne pomeni druga, kakor da se zavrže. —